

KAHRAMAN TÜRK DENİZCİLERİ

İlk Osmanlı Kaptan-ı Deryası

KARA MÜRSEL REİS

İSMAİL BİLGİN

KAHRAMAN TÜRK DENİZCİLERİ
KARA MÜRSEL REİS

İSMAİL BİLGİN

1. BÖLÜM

MÜRSEL ADINDA BİR YİĞİT

Selçuklu Hükümdarı Sultan Alparslan'ın 26 Ağustos 1071 tarihinde kazandığı Malazgirt Zaferi, Türk boyları için bulunmaz bir fırsattı. Akın akın Anadolu içlerine ilerleyen Türkler, Bizanslılar ile savaşmaya başlamıştı. Batı Anadolu'ya dek gelen ve iyice kuvvetlenen beyliklerden biri de Karesioğulları'ydı. Bu beylik, Selçuklu Sultanı'na bağlıydı. Bizans ile savaş hâlindeydi. Armutlu'dan Edremit Körfezi'ne kadar uzanan geniş toprakları vardı. Kuvvetli bir kara ordusuna sahiplerdi. Denizcilikle yeni yeni tanışıyorlardı. Oysa Bizans Devleti asırlardır denizlerde tam bir hâkimiyet kurmuştu. Eğer Karesioğulla-

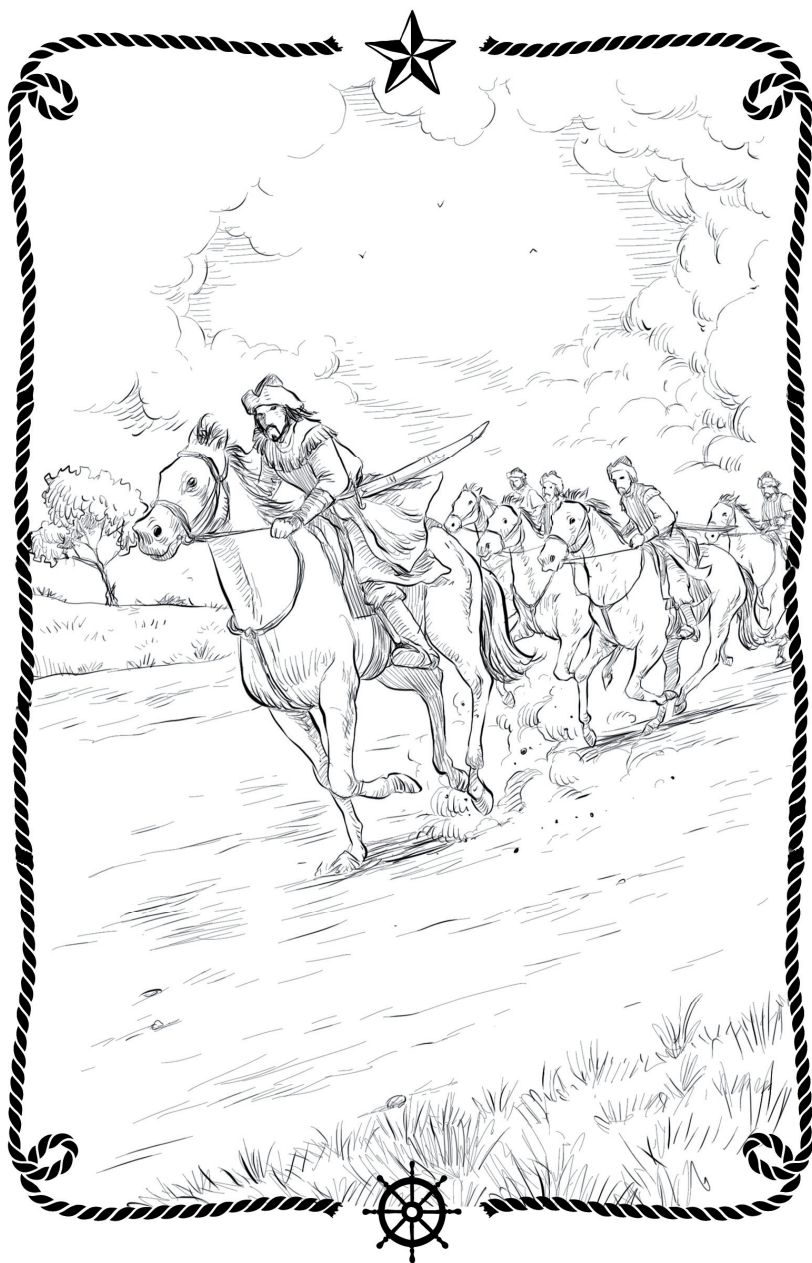

rı kendini savunmak istiyorsa denizciliği de bilmeliydi. Karesi Beyi de böyle düşünüyordu. Çok uzaklardan denizde yüzen gemilerini hayal ederdi. Sakalını düşünceli düşünceli sıvazlarken, “Denizlerden mutlaka yararlanmalıyız. Bizim de gemilerimiz olmalı. Tamamen kara ordusu ile uzun süre savaşamayız.” diye iç geçirir ve hayıflanırdı. Denizciliği öğrenirlerse gemilerle ticaret yapabilir, yük taşıyabilirlerdi. Asker sevkiyatı yapabilir ve belki de ileride Bizans Donanması’na karşı koyabilirlerdi.

6

Bizans askerleri gemilerle gelerek kıyılarından saldırıya geçiyordu. Köyleri basıyorlardı. Köylünün mallarını alıyor ve gemilere yüklüyorlardı. Hayvan sürülerine bile el koyuyorlardı. Sonra da ellerini, kollarını sallaya sallaya denize açılıyorlardı. Son dönemlerde saldırılar o kadar çok artmıştı ki Karesi Beyi bu saldırıları nasıl önleyeceğini bilemiyor, sık sık düşüncelere dalıyordu.

Bir akıncı birliği Armutlu tarafına saldırı yapıldığı haberini almıştı. Bizans denizcileri kıyı köyünü basmıştı. Akıncılar atlarını çat-

latırcasına koşturuyordu. Acele ile hareket etmek, bir an önce köye varmak düşüncesindeydiler. Bu kaçınıcı baskındı? Hepsi günlerdir bu baskınlara yetişememenin öfkesi içindeydi. Birbirlerini gayrete getiriyorlardı. Ama yol uzadıkça uzuyordu:

- Haydi, bu kez yakalayalım şu kefereleri.
- Daha hızlı.
- Atlar çatlayacak.
- Bu kaçınıcı saldırı!
- Artık canımıza tak etti!
- Yeter!

– Şunları elimize bir geçirirsek, onlara göstereceğiz, diyorlardı. En önde atının üzerine âdeta yatmış gibi duran akınıcı ise susuyordu. Öfkeli olduğu belliydi. Ara sıra atına ayağı ile dokunuyor, onu daha hızlı koşturmak istiyordu. Kılıcının kabzasını okşuyordu. Gözlerini dahi kırpmıyor, yoldan gözlerini ayırmıyordu. Yavaş yavaş diğer akınıcılar ile arasını açmaya başlamıştı.

- Hey Mürsel yavaş ol. Yetişemiyoruz!
- Hayvanı çatlatacak.

– Geçen sefer atını koşarken sakatladı bu deli.

– Vallahi deli.

Arkadaşları bu sözlere:

– Atın iyisine doru, yiğidin iyisine deli derler. Mürsel de deli. Ama yiğit mi yiğittir, dediler.

– Kabul ama deli işte. Yalan mı?

– Gözü bir şey görmez. Aklına bir şey takılırsa mutlaka onu yapar. Sonunda ölüm bile olsa.

– Yahu dedik ya deli!

Mürsel ise bu sözleri duymuyordu. Çok konuşmazdı. Çok konuşanı da sevmezdi. İşin oluruna bakardı. “Ne kadar az laf o kadar çok iş.” derdi kendi kendine. İşten kastettiği de savaşmaktı. Akın düzenlemektir. Çarpışmalar onun için bir eğlence demektir. Dövüşürken kendinden geçerdi. Hatta bir çarpışma sırasında onun hasmını daha elini kaldıramadan öldürmesi sık sık anlatılırdı.

Mürsel, atının dizginlerini sağa çekti. Yoldan çıktı. Ormanın içine daldı. Atının ayakla-

rı yere değmiyordu sanki. Hayvan kulaklarını dikmişti. Ter içinde kalmıştı. Vücudundan akan terler toprağa damlıyordu. Ağzı köpürüyor ama daha hızlı koşabilmek için bütün gücünü harcıyordu.

Mürsel'in sırtına dallar ve yapraklar çarpıyordu. O aldırıyordu. Olabildiğince atının boynuna eğiliyordu. Tamamen dikkat kesilmiş bir şekilde ileriye bakıyordu. Atını büyük bir ustalıklarla ağaçların arasından geçiriyordu. Hayvan bir sağa bir sola koşuyordu. Çukurlardan, hendeklerden ve kayaların üzerinden âdeta uçarak atlıyordu.

- Bak, gördün mü, kestirmeden gidecek.
- Yolu kısaltacak aklınca.
- O bölge çok engebeldir.
- Atını öldürecek yahu!
- Amma kalın kafalısınız ha, dedim ya bu delidir diye.
- He, dedin.
- Mürsel delidir ama yiğittir.
- Mürseeeeeel!